

HAMVAZÓSZERDA*A év*

1-4 oldal

Olv.: Joel 2,12-18 – 2Kor 5,20–6,2 – Mt 6,1-6.16-18

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! A nagybőjti idő ezzel a mai nappal kezdődik, Hamvazószerda van. Ízlelgessük azokat a szavakat, amelyeket ebben az énekben kiénekeltünk magunkból: irgalom, kegyelem. Hiszen az ember menedéket keres, és hol talál menedéket? Ott, ahol vele szemben irgalmat gyakorolnak. Hol talál az ember menedéket? Ott, ahol az embereknek kegyelmeznek. A nagybőjti időszak a megújulásnak, a világ megújulásának időszaka. Hiszen a szó szoros értelmében is jön az élet, ami a tavasz leheletétől támad föl. És az ember is Isten szeretetéből, kegyelméből, irgalmából élhet új életet, támadhat föl.

Ezen a mai napon pontosan erre figyelmeztetnek bennünket, hogy egyszer minden elkezdődik és egyszer mindennek vége lesz. Mert a világ időbeli, a mi emberi életünk is időbeli. Az a hamu, ami figyelmeztet bennünket az elmúlásra, az a mi – hogy úgy mondjam – földrajzi területünkön az első virágra emlékeztet bennünket, nálunk ezt az első virágot nem is virágnak mondjuk igazából, csak emlékeztet arra, hogy az élet kipattan. Ez a barka. Mi, akik itt vagyunk, legtöbbször – a kevés fiatal kivételével – már elhullattunk minden virágot. És a hamu a tavalyi barkából született, Teréz nővér elégette ezt a tavalyi barkát, és arra emlékeztet bennünket, hogy egyszer elindult a mi életünk is, talán virágzott is az életünk, sok virágos napra emlékezhetünk, de a vége fele tart mindegyikünk.

Itt ebben a közösségben is többségben mi vagyunk, azok, akiknek a napokat, ha így tetszik, óvatosan számlálni kell. És menedékre van szükségünk, olyan fiatalokra, akik mellénk állnak, olyan emberekre, akik nem szabadulni akarnak tőlünk, hanem visszagondolnak arra, hogy az idősek műve a mai világ. Hogy milyen ez a mű? Sok tényezőtől függ. Nem volt egyszerű a mai időknek ezt a világot fölépíteni a fiataloknak. Mert az akadályozók ideológiai, evilági értékek szerinti zárhelyzetet teremtettek. És hát mi se voltunk tökéletesek és ma sem vagyunk tökéletesek.

Ezért ezen a Hamvazószerdán újra szeretnénk gondolni mindent, idősek és fiatalok egyaránt. Mert aggódunk a világért, aggódunk az életünkért. És ez az idei Nagyböjt különösképpen is felszólít bennünket arra, hogy a világ sorsa nagyban rajtunk múlik. Az emberi életünk pedig teljes egészében külön-külön mindegyikünkön múlik. Sőt, az emberi élet az ember műve. Milyen értékek, milyen eszmeiség, milyen szellemiség erejével formáltuk, formáljuk életünket? Minderre gondoljunk most, amikor elkezdődik ez az ünnep.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! A világ sikerre ítéltetett. Az ember élete ugyancsak sikerre ítéltetett. Hiszen az Isten szeretetből teremtette a világot, az Isten szeretetből teremtette az embert. Hát mi élteti a világot, ha nem a szeretet? Ha ez uralkodna, akkor sose lenne háború. Mi élteti az embert? A szeretet, és hogyha mi egymással szeretetben élünk, élünk, akkor kivirul az élet, virágba borul és gyümölcsöt hoz. Ez az isteni terv.

És a nagybőjti idő pontosan arra figyelmeztet bennünket, hogy ne feledkezzünk meg erről. Csak persze minden sikernek feltételei vannak. Mint ahogy a mindennapi életben is, ha valaki valamit el akar érni, és valaki értelmesen akarja a mindennapjait eltölteni, az nagyon jól tudja azt, hogy ennek feltételei vannak. Nem hull az ölünkbe az eredmény, az új, a jó. Ez az ember művéhez tartozik. A jó világ az ember műve, a jó élet az ember alkotása.

Tehát ezeken kell gondolkodnunk Nagybőjtben, és különösen nekünk, akik megváltott emberek vagyunk. Sajnos növekszik a pogányoknak a serege, növekszik azoknak a serege, akik istentagadók, növekszik azoknak a serege, akik a maguk útját járják. Mindez életellenes. És pontosan arra kell nekünk gondolnunk, akik tudjuk azt, hogy Isten szeretetből teremtette a világot és a kezünkbe adta. ezt a világot csak elrontani lehet, tönkretenni lehet, vagy pedig kezünkben hordozni, és akkor a világ is hordoz bennünket. És az élet is ugyanígy mert egymásra bízott bennünket az Isten.

Az elmúlt karácsonyi időszakban és az elmúlt hetek során nagyon sokat beszéltem arról azoknak a testvéreknek, akik ebben a kis kápolnában gyűltek össze vasárnapról vasárnapra, hogy bizony bajban van a világ és bajban van az emberi élet. Ki menti meg a világot? Ki menti meg az emberi világot a bajból és ki menti meg az emberi életet? Sajnos ez a világ, amelyben élünk bezárta az igazságot az igazságtalanság börtönébe. Mi az igazság? Az Isten. Mi az Isten igazsága? A szeretet. Nincs más! Istent nem szabad emlegetni, csak akkor, ha a szeretetét emlegetjük. Mert a szeretet az életre keltő igazság, a világot teremtő igazság.

És bajban van az emberi élet, mert az életet az önzés fogságába vetettük. Fogságban van az emberi élet. Rengeteg ember van, aki úgy gondolja, az élet az enyém, azt teszek, amit akarok, a magam útját járom. Csakhogy hogyan tudjuk kikerülni a maguk útját járó embereket? Hiszen ők veszélyt jelentenek ránk. Mert az Isten közös utat tervezett, az emberiség közös útját. És mint a Máltai Szeretetszolgálatnak az alapítója meg az Irgalmasrend gondolatának az elindítója ismertem meg azt, hogy a közös úton ismeri meg az ember azt, hogy mire van szüksége a másinak. Hát, ha nem közös az utam a másik emberrel, honnan tudjam, hogy mi baja van? S a közös úton derül ki a számunkra az is, hogy mire vagyunk képesek. Hiszen akkor bontakozik ki az ember tettekrelessége, amikor látja a gondokat, bajokat, a másik ember kérdéseit. És ha igazán úgy gondolkodunk, hogy egymásra bízott bennünket az Isten, akkor az emberi leleményesség azzal foglalkozik, hogy mit tudok érte tenni.

Kedves jó Testvérek! Valójában rendet kell teremteni a világban, ez a nagybőjti felhívás. Valójában rendet kell teremteni az emberi életünkben, erre szólít fel a Nagybőjt bennünket. El kell hinni, hogy ha a szeretet az Isten szeretete, Aki értünk Isten, mert az emberért csak az az Isten lehet, aki szeret, akkor ez az jelenti, hogy az ember az istenkapcsolatát újítja meg, ami azt jelenti, hogy fölismeri, hogy az isteni szeretet, ami az Isten akarata, mindennél fontosabb, fontosabb a mi emberi akaratunknál. A mi emberi akaratunkat az Isten akaratához kell igazítani, az Isten szeretetéhez kell igazítani.

Hol van más mérce? Akinek nincs istene, az ő gondolatait, az elhatározásait, a programjait mi határozza meg? Az ő akarata? Hát mentse meg az Isten bennünket a magunk emberi akaratától! Ezt az önző emberi akaratunkat csak akkor tudjuk igazítani, ha Isten akaratához igazodunk, Aki szeret, Aki az életünket akarja. Ez a Nagybőjt egyik programja, az Istennel való kapcsolatunk helyreállítása, és akkor a világban egyre kevesebb baj lesz. Mindig lesz valami probléma, mert a hiba bennünk van, de akik fölismerték ezt az igazságot, azok valóban a világ megújítói lehetnek.

Ez a keresztény üzenet és az életünk is, ha kiszabadítjuk az életet a rabságból. Az élet rabsága az önző életút, ez egyszerűen elszigetel bennünket, közömbössé tesz a másik ember iránt. Közben odavagyunk egymásért, mert nem tudunk egymás nélkül élni. Ez a Nagyböjtnek a másik felszólítása. Az életet kell megmenteni, a mi emberi életünket kell megmenteni. És ezt csak a másik ember tudja megtenni, aki azt mondja: szeretlek! Ez az egyetlen, ami emberi életet teremt.

Kedves jó Testvérek!

Azt hiszem, roppant egyszerű a képlet. Ez az emberi életnek a modellje, ha így tetszik: kapcsolat az Istennel és kapcsolat egymással, mert egymást éltetjük és egymásból élünk. És ebben az esetben megújul az emberi élet. Ezen az idei Nagyböjten gondoljunk erre a lehetőségre, hogy valóban sikerre rendeltetett az emberi élet minden szempontból. Csak az embernek el kell vállalni azokat a feltételeket, amik ezt eredményezik. Ez magától nem megy, ez erőfeszítés nélkül nem megy.

A Nagyböjt pontosan minderre figyelmeztet bennünket. Semmit sem azért teszünk, hogy a magunk dicsőségét keressük, hanem mindent azért teszünk, hogy egymásra találjunk és azt a másik embert biztatni tudjuk, hogy a velem való kapcsolata az életet jelenti a számára. Nincs más út, mindenki tudja, hiszen erre vágyakozunk emberi életünkben. Csakhogy ennek az áldozatos életszemlélet az alapja. Ahogy Jézus Krisztus nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon. És ezzel, ezzel az odaadott életével teremtette meg az új emberi életünket.

Én azt kívánom a Testvéreknek, ezen az idei Nagyböjten találjunk vissza mindannyian az Istenhez, legyen fontos nekünk a szeretet Istenének az akarata, találjunk oda egymáshoz, legyen fontos mindannyiunk számára a küldetés. Mert a másik ember életét ránk bízta az Isten. Legyen hozzá elegendő nagylelkűségünk, áldozatkészségünk, és akkor megismerjük a jótetteknek lélekgyógyító, békességet hozó eredményét.

És akkor most minderre figyelmeztessen bennünket ez a hamu, hiszen egyszer virág volt: ember, porrá leszel. De addig, amíg az ember a mindennapjait tudja számlálni, addig az Isten felé kell fordulni és egymás felé.

Hamvazás szertartása

Külön megtiszteltetés a számomra, hogy odaállhattam Romanus testvér elé. Ő az az ember, aki Mindszenty bíboros úr halálos ágyánál a bécsi kórházban ott állt és ő zárta le a szemét. És ez olyan hatással volt az életére, hogy talán nyugodtan mondhatom azt, hogy ebből a találkozásból éli azóta az életét. Nem hiszem, hogy van még egy ember a világon, aki ezekkel az élményekkel gazdagodott, mint amivel ő. Köszönjük neki a szolgálatát!

És azért ez nekünk más szempontból is öröm. Hiszen Mindszenty bíboros úrnak az életútja, az valóban az élet útjára állította a magyar nemzetet, miközben mindent megtett az istenellenes világ, hogy elgáncsolja az embert ezen az úton. Itt vagyunk! Megtépázva, megfogyatkozva, ezért a felelősségünk kicsit nagyobb, mint akkor volt az akkor élő embereknek. Ebben a szellemben folytatódjon a szentmise. Ajánljuk fel ezt a szentmisét a magyar hitélet megújulásáért. Mert nincs más lehetőségünk. Egyébként senkinek nincs más lehetősége, csak másoknak több lehetőségük van evilági célokhoz, mint egy tízmilliós aprócska nemzetnek. De igazsága annak a nemzetnek is lehet és van is, mert az igazság nem számoknak a függvénye.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Az áldással befejeződik a szentmise, és reménykedem abban, hogy elindulunk egy olyan úton, amely út a mi lelki megújulásunkat jelenti, és akkor a világ sorsa is jobbra fordul meg minden emberi kapcsolatunk is, tehát az emberi életünk is. Én ezt kívánom jó szívvel a Testvéreknek.

Az, amiket hallanak igen sokszor a rádióból, televízióból, újságokban olvasnak, az ilyen fogyókúra világ, ami állandóan előjön ezekkel a szent ünnepekkel kapcsolatosan. Meg népi vallásossági elemek, amik fontosak, csak nem ezek fejezik ki a misztériumot. Tehát arra gondoljuk, hogy rendezzük a kapcsolatunkat az Istennel meg egymással. Ez a Nagyböjt, nem pedig az, hogy ki többet, ki kevesebbet eszik. Mindenki egyen kevesebbet, mert javunkra válik, az használ, amit nem eszünk meg.

+ ***ÁLDÁS*** +